

Templul lui Ezechiel: Ezechiel capitolele 40-43

Introducere

În articolul acesta vrem să medităm la Templul descris în Ezechiel capitolele 40 până la 43. În privința aceasta ne gândim în mod deosebit la semnificația pe care o are Templul în timpul actual. Descrierea Templului lui Ezechiel trebuie interpretată în sens dublu. În primul rând acest Templu va fi construit literalmente în Israel la începutul Împărăției de o mie de ani a păcii, așa cum este anunțat și în Isaia 56.4-7, Ezechiel 37.16-28 și Zaharia 6.12-15. În timpul Împărăției de o mie de ani cele douăsprezece seminții ale lui Israel vor fi restabilite în țara lor și acolo vor sluji Domnului cu jertfele lor, care simbolic se vor referi retroactiv la lucrarea lui Hristos făcută odată pentru totdeauna.

În al doilea rând toate aspectele Împărăției păcii mesianice aruncă deja anticipat umbra lor în perioada de timp actuală. Noi trăim deja acum în Împărăția lui Dumnezeu (compară între altele cu Romani 14.17 și versetele următoare și Coloseni 1.13). Împărăția există într-adevăr sub o formă ascunsă - în curând ea se va arăta în glorie publică, la arătarea Domnului -, însă principiile, care vor fi valabile în curând în Împărăția păcii mesianică, sunt deja acum valabile pentru Biserică (Adunare) în sens moral-spiritual. Cu gândul acesta ne vom preocupa, cu privire la Templul lui Ezechiel. Vom discuta învățăturile spirituale, pe care le au capitolele 40-43 din Ezechiel pentru Biserică.

În tradiția bisericească s-a avut puțin, sau chiar deloc, în vedere împlinirea literalmente în Împărăția mesianică viitoare a celor spuse în Ezechiel 40-43. De aceea aceste capitole s-au aplicat deseori la Biserică. Când în secolul trecut [în secolul 18] s-au deschis iarăși ochii pentru înțelesul textual al profețiilor, s-a căzut în extrema cealaltă și s-a gândit numai la împlinirea viitoare cu privire la Israel și nu s-a mai gândit la înțelesul pe care profețiile îl au pentru noi în perioada actuală. Dacă apoi ne vom gândi ce înțeles spiritual au acestea pentru Biserică, se pare că noi am merge un pas înapoi spre tradiția bisericească. Însă noi va trebui atunci să fim conștienți, că această tradiție a înțeles foarte puțin semnificația profeției pentru Biserică, înainte de toate din cauză că ea nu a înțeles caracterul adevărat al Bisericii. Aceasta va deveni vizibil din cele ce urmează. Pentru interpretarea textului din Ezechiel capitolele 40-43 cu privire la Biserică sunt valabile următoarele puncte de pornire nou-testamentale:

În afară de trup, mireasă, casă, cetate, Biserica este prezentată și ca Templu, și aceasta înainte de toate, pentru că Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în ea (1 Corinteni 3.16; 2 Corinteni 6.16; Efeseni 2.21). Drept urmare Biserica este un loc desăvârșit de sfânt, despărțit de lume. Aceasta devine clar înainte de toate din 2 Corinteni 6.14-18, unde Biserica este comparată cu un Templu sfânt, despărțit de rău.

Așa cum în Templu aveau loc jertfe și serviciul de închinare, tot așa aceasta are loc și în Biserică și în mod deosebit în timpul străngerilor laolaltă pentru închinare (compară cu Efeseni 3.21; 1 Petru 2.5; Evrei 3.1-6; 10.19-22; 13.15), deoarece mădularele Bisericii sunt numite preoți (compară cu 1 Petru 2.5; Apocalipsa 1.6; 5.10; 20.6) și deoarece cântările ei de

laudă sunt numite literalmente jertfe de laudă (1 Petru 2.5; Evrei 13.15). Nu localul Bisericii (Adunării) este Templul, ci strângerea laolaltă a Bisericii este pe deplin în sens spiritual serviciu de jertfire și de adorare în Templu.

În lumina acestor trei puncte, și Templul din Ezechiel are cel puțin trei semnificații:

1. El este locuința slavei lui Dumnezeu.
2. El este un manual didactic măreț referitor la sfințenia lui Dumnezeu.
3. El este locul de aducere al adorării (închinării) pentru poporul lui Dumnezeu.

Sfințenia

Sfințenia lui Dumnezeu este scoasă în evidență mult mai puternic în Templul acesta, decât ea a fost arătată în cortul din pustie sau în Templul lui Solomon. Sfințenia Templului conține următoarele:

- dăruirea desăvârșită a acestei clădiri lui Dumnezeu până în cele mai mici detalii,
- îndepărtarea desăvârșită din această clădire a tot ce este în contradicție cu Ființa lui Dumnezeu.

Sfințenia Templului este scoasă în evidență sub multe aspecte. Vrem să numim șapte puncte:

1. Sfințenia Templului este parafrazată prin „Legea casei”. Pe vârful muntelui trebuie să fie un domeniu sfânt din toate părțile. „Aceasta este legea privitoare la casă” (Ezechiel 43.12). Toate regulile casei sunt cuprinse în această lege. Tot complexul Templului este sfânt. Aceasta este în mod deosebit așa, pentru că sfințenia lui Dumnezeu locuiește în Templu. Această Lege ne amintește de Psalmul 93.5: „Sfințenia este podoaba casei Tale”. Tot așa și Biserica (Adunarea) este un templu sfânt în Domnul (Efeseni 2.20), despărțită de rău și închinată Domnului. Și noi trebuie să cunoaștem legea casei, și anume cu inima (Ezechiel 40.4), pentru ca să știm cum trebuie să ne comportăm în Casa lui Dumnezeu (1 Timotei 3.15).
2. Descrierea începe cu zidul din jurul Templului (Ezechiel 40.5). Despre acest zid se spune în continuare că el este pentru a face despărțire între ce este sfânt și ce nu este sfânt (Ezechiel 42.20). Această despărțire merge atât de departe, că și un teritoriu mare din jurul Templului este numit sfânt – teritoriul care va fi rezervat preoților, așa că viața lor practică, zilnică este sfântă în aceeași măsură ca și slujba lor în Templu (Ezechiel 45.1 și versetele următoare; 48.10-12; vezi și finalul articolului). Și în Biserică (Adunare) zidul are importanță foarte mare. În adunarea sfinților (compară cu 1 Corinteni 14.33) el face o despărțire categorică de tot ce nu este sfânt, aceasta înseamnă și de toți necredincioșii. Zidul este descris clar în 2 Corinteni 6.14-18, unde Biserica (Adunarea) este comparată cu un Templu și unde ea este așezată și în viața practică sub legea sfințeniei.

3. După aceea profetul descrie poarta dintre lumea de afară și curtea cea mai din afară (Ezechiel 40.6-16,20-27) și porțile dintre curtea cea mai din afară și curtea interioară (Ezechiel 40.28-37). Aici sunt porți foarte mari, prin care trebuie să intre fiecare vizitator al Templului. Pe ambele părți ale căii principale de trecere erau camere de pază pentru păzitorii porților, care vegheau asupra tuturor celor care intrau în clădire. În același fel Biserica (Adunarea) supraveghează pe cei care participă la strângerile ei laolaltă și vrea să ia parte la Cina Domnului, pentru ca nici un necredincios și nici un credincios care trăiește în păcat să nu se apropie de Masa Domnului. Unii frați au în privința aceasta o chemare spirituală deosebită, ca să poată face slujba de supraveghetor (compară cu 1 Cronici 26.1-19; Neemia 11.19).

Construcția Templului

4. Construcția propriu-zisă a Templului este împărțită în
 - Porticul (sau pridvorul) casei (Ezechiel 40.48,49),
 - O sală principală, aceasta este Locul Sfânt (Ezechiel 41.1,2),
 - O încăpere interioară, aceasta este Locul Preasfânt (Ezechiel 41.3 și versetele următoare).

Este remarcabil că acela, care vrea să intre în Templu, realmente trebuie să urce permanent trepte. După șapte trepte se ajunge din afară printr-o poartă în curtea cea mai exterioară (Ezechiel 40.22). După alte opt trepte se ajunge la o altă poartă de acces în curtea interioară (Ezechiel 40.37). Și după alte zece trepte se ajunge în construcția Templu propriu-zis (Ezechiel 40.49); în total douăzeci și cinci de trepte. De altfel este ciudat, că în descrierea complexului Templului aproape nicidecum nu sunt date dimensiuni în înălțime. Te ridici spre Dumnezeu, dar ca să zicem așa nu este dată nici o limită a acestei înălțimi. Templul pare să fie complet deschis în partea de sus, spre cer, ca și cum aici cerul și pământul ar fi devenit una. În Biserica lui Dumnezeu ca popor creștin s-a făcut cunoscut pământului slava lui Dumnezeu, unde se află încă Biserica (Adunarea). Domnul este aici Acela în care cerul și pământul s-au unit.

5. Înțelegerea însemnătății Templului stă deschisă de fapt numai aceluia care are un sentiment moral pentru sfințenia sa. În capitolul 43.10 și versetele următoare, profetul a trebuit să vorbească poporului despre Templu și despre faptul că din cauza sfințeniei locului trebuie mai întâi să te căiești de propriile păcate. Abia după aceea poporul poate lua cunoștință despre particularitățile Templului. Și pentru noi este valabil, că adevărata înțelegere despre Biserică (Adunare) ca Templu al lui Dumnezeu nu este în primul rând o chestiune de pricepere, ci înainte de toate și de noțiune morală despre sfințenia lui Dumnezeu. Cum altfel să putem noi diferenția din inimă caracterul adevărat al Bisericii ca popor creștin și sfânt?

6. Sfințenia preoților este exprimată prin cele două clădiri preoțești situate la nord și la sud de clădirea propriu-zisă a Templului (Ezechiel 42.1-15). În aceste două clădiri se află pe trei etaje încăperile sfinte, bucătăria, sufrageria și camerele pentru hainele preoților care stau aproape de Domnul și slujesc. Misiunea principală a acestor clădiri este ca preoții să poată mânca lucrurile preasfinte. Lucrurile preasfinte – jertfa de mâncare, jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină – sunt duse acolo, căci locul este sfânt (Ezechiel 42.13). Aceiași preoți trebuie să învețe poporul să deosebească între ce este sfânt și ce nu este sfânt (Ezechiel 44.23).
7. În Ezechiel 43.7 și versetele următoare, și în mod deosebit în Ezechiel 44.5-27 Domnul Însuși dă poporului o explicație lungă referitoare la sfințenia Templului Său. Domnul amintește trecutul rău al lui Israel, când Templul a fost așa de dezonorat, și de aceea și prescripțiile severe referitoare la întrebarea, cine să facă slujba în noul Templu și în ce fel trebuie făcută această slujbă (vezi și Ezechiel 45.4; 48.10-12). Întreaga viață zilnică a preoților se desfășura pe acest teritoriu sfânt. De asemenea sfântul locaș trebuie curățit de păcat de două ori pe an cu o jertfă pentru păcat (Ezechiel 45.18-20). Tot așa este și în Biserică (Adunare), unde noi trebuie să luăm în serios normele sfințeniei lui Dumnezeu pentru străngerile noastre laolaltă, în mod deosebit pentru slujba de adorare, pentru ca nici un rău moral sau fundamental să nu întineze locul unde se aduce adorarea.

Trepte ale sfințeniei

Dacă contemplăm Templul, vedem șapte trepte urcătoare ale sfințeniei. Parțial le-am numit deja.

1. Templul este situat în mijlocul ridicăturii sfinte de 15.000 x 15.000 coți (Ezechiel 48.10,18,20 și următoarele versete), care cuprinde cetatea Ierusalim și teritoriile de locuințe ale preoților date leviților. Aceste ultime teritorii de 25.000 x 10.000 coți sunt numite încă o dată separat ca zonă sfântă a țării (Ezechiel 45.1).
2. Teritoriul propriu-zis al preoților, 25.000 x 10.000 coți, unde se află și Templul, este numit teritoriu preasfânt (Ezechiel 48.12).
3. Locul propriu-zis al Templului este numit Locul preasfânt (Ezechiel 45.3). El este Locașul sfânt al Domnului (Ezechiel 48.10).
4. Între zidurile complexului Templului găsim curtea din afară (Ezechiel 40.17-19).
5. În continuare spre interior găsim curtea interioară (Ezechiel 40.28-31).
6. În interiorul clădirii Templului ajungem mai întâi în sala principală: Locul sfânt (Ezechiel 41.1 și versetele următoare).
7. Partea cea mai sfântă este situată în partea din spate a curții interioare, Locul Preasfânt (Ezechiel 41.3 și versetele următoare).

Norul și sehina

În Ezechiel 10 citim cum slava Domnului a părăsit Templul din Ierusalim în timpul domniei lui Zedechia, ultimul împărat din Iuda, scurt timp înainte de pustiirea Ierusalimului prin

Nebucadnețar. Pe parcursul timpului Domnul nu S-a reîntors la Templul Său, și nici după întoarcerea din captivitate, când sub Zorobabel a fost construit un Templu nou. La scurt timp după revenirea lui Hristos – după ce noul Templu va fi construit (Zaharia 6.12-15) – slava Domnului se va întoarce înapoi la acest Templu (Zaharia 43.1-9). În capitolul 43.1-5 nu se vorbește despre un nor, dar paralele cu Ezechiel 10 sunt evidente, așa că și aici se poate gândi la norul din capitolul 10.3 și versetele următoare. Acest nor este semnul permanent vizibil, pe care rabinii l-au numit șehina – acest cuvânt, care nu se întâlnește în Biblie, dar se întâlnește verbul *sjachan* (textual: „a locui, a umbla”), care înseamnă „rămânerea slavei lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său, prezența lui Dumnezeu”.

Norul îl cunoaștem cu toții din istorisirea despre ieșirea din Egipt și călătoria prin pustie. El era semnul gloriei lui Iehova (Exod 16.10; compară cu Exod 24.16; 34.5; 40.34; Numeri 12.5). El arăta lui Israel drumul (Exod 13.21 și versetele următoare), se așeza între Israel și egiptenii care îi urmăreau (Exod 14.20), a acoperit vârful muntelui Sinai (Exod 19.9; 24.15-18; Deuteronom 5.22), s-a coborât pe primul cort al întâlnirii (Exod 33.9 și versetele următoare) și pe cortul din pustie (Exod 40.34-38) și s-a stabilit pe capacul ispășirii (Levitic 16.2). Norul a călăuzit poporul prin pustie (Numeri 9.15-22; 10.11 și versetele următoare, 34; 11.25; 12.5; Deuteronom 1.33; 31.15; Psalm 78.14; 99.7). Același nor al slavei lui Dumnezeu a umplut mai târziu și Templul lui Solomon (1 Împărați 8.10 și versetele următoare; 2 Cronici 5.13 și versetele următoare). Și în timpul în care norul demult era plecat din Templu, el a venit totuși o dată. Ne gândim înainte de toate la norul de pe Muntele transfigurării (Matei 17.5; Marcu 9.7; Luca 9.34). Remarcabil este că și Ezechiel a văzut Templul în timp ce el se afla pe un munte foarte înalt (Ezechiel 40.2). Că aici este vorba de șehina, aceasta rezultă din faptul că glasul lui Dumnezeu a venit din nor. Apostolul Petru vorbește despre slava minunată (2 Petru 1.17). Aceasta devine clar și prin cuvântul ciudat „a umbrit”, pe care îl găsim nu numai aici, ci și în Exod 40.35: „Norul stătea deasupra lui”, a cortului, sau așa cum se spune în Septuaginta: „i-a umbrit, i-a acoperit”. Același lucru în Psalm 105.39: „A întins un nor, ca să-i acopere, ...”.

Șehina și Duhul Sfânt

Ce înseamnă toate acestea pentru noi? Vrem să vedem aceasta în șapte puncte:

1. Înainte de toate lucrurile din Numeri 9.15-22, unde vedem cum norul a călăuzit poporul lui Dumnezeu prin pustie, devine clar că norul, este o imagine deosebită a lui Dumnezeu Duhul Sfânt, care ne călăuzește și pe noi prin pustia vieții (compară cu Luca 4.1-14; Faptele Apostolilor 8.19-39; 10.19; 11.12; 16.7; 21.4; Romani 8.14; Galateni 5.16-18,25).
2. Un lucru deosebit de remarcabil găsim și în Luca 1.35, unde îngerul zice Mariei: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri”. Aici se folosește același cuvânt ciudat „a umbri”, ca și la glorificarea pe munte. Aici este așa ca și cum șehina ar coborî peste Maria. Norul o umbrește, ca să dea naștere lui Isus în ea. Dar în loc de nor, aici auzim despre Duhul Sfânt și despre puterea Celui Preaînalt, luate împreună puterea Duhului.

3. Șehina a locuit pe Hristos în timpul vieții Lui pe pământ și în mod deosebit după botezul lui făcut de Ioan Botezătorul. De aceea El poate spune despre trupul Lui: „Stricați Templul acesta și în trei zile Îl voi ridica” (Ioan 2.19). El a locuit printre noi aici pe pământ (Ioan 1.14; literar: a locuit în cort). În acest cort, respectiv Templul trupului Său, locuiește șehina, și anume Duhul Sfânt (compară cu Luca 3.21 și verstele următoare, 4.1,14; Ioan 1.33). În acest context este foarte importantă și condamnarea Domnului. Domnul zice sinedriului: „De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului” (Matei 26.64). În sensul cel mai profund aceste cuvinte înseamnă că norul nu era în templul lui Irod, ci în El, în Isus, și că norul trebuia să se urce împreună cu El la cer. Aceasta era blasfemie, o fărădelege, care era însoțită de pedeapsa cu moartea.

Șehina în Biserică (Adunare)

4. Așa cum șehina mai întâi a umplut cortul din pustie, mai târziu templul lui Solomon și în viitor va umple Templul lui Ezechiel, tot așa ea umple acum Templul lui Dumnezeu, adică Biserica (Adunarea). Faptele Apostolilor 2 poate fi comparat direct cu Exod 40 și 1 Împărați 8 și Ezechiel 43. Tot așa de paralel merg și semnele vizibile; zgomotul unui vânt puternic, limbi de foc și vorbirea în alte limbi, care au avut loc la revărsarea Duhului Sfânt, care a fost trimis din cer pe pământ (compară cu Ioan 14.26; 15.26) și voia să locuiască în Biserică, care a luat naștere în același moment (compară cu 1 Corinteni 12.13).
5. De aceea începând de la Faptele Apostolilor 2 Biserica este locuința Duhului Sfânt. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (1 Corinteni 3.16). „În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2.21,22). Așa cum șehina în Vechiul Testament umplea Templul, tot așa Duhul lui Dumnezeu umple astăzi Templul lui Dumnezeu – Biserica.
6. Locuirea Duhului Sfânt în Biserică se vede în mod deosebit în strângerile laolaltă ale Bisericii. Am văzut deja, că în tipologia Scripturii serviciul jertfelor și al închinării în Templu este similar strângerii laolaltă a Bisericii pentru închinare. Duhul este deosebit de activ în strângerea laolaltă pentru închinare, ca să dea naștere în inimile noastre la jertfe de laudă, pe care noi le aducem lui Dumnezeu în cântările de laudă și în rugăciunile de mulțumire. Fiecărui credincios spiritual îi este la închinare cum i-a fost lui Ioan, care în ziua Domnului era în Duhul (Apocalipsa 1.10). Totodată este o legătură strânsă cu Hristos, care în momentul acela S-a arătat lui Ioan. Noi aducem jertfele noastre în puterea Duhului, dar în 1 Petru 2.5 și Evrei 13.15 citim că noi prin El (Hristos) aducem lui Dumnezeu jertfele noastre duhovnicești de laudă și adorare. Prin El (Hristos) avem intrare într-un Duh la Tatăl (Efeseni 2.18). Duhul Sfânt este numit și Duhul lui Isus (Faptele

Apostolilor 16.7), Duhul lui Hristos (Romani 8.9; 1 Petru 1.11), Duhul lui Isus Hristos (Filipeni 1.19) și Duhul Fiului lui Dumnezeu (Galateni 4.6). În acest context se observă concordanța între arătarea șehinei în Ezechiel 43 și arătarea lui Hristos. Ele nu sunt același lucru. Mesia pe scaunul de domnie al lui David este altceva decât norul în Templu. Cu toate acestea este o paralelă apropiată. Ambele apar din răsărit cu zgomot mare și slavă strălucitoare (Ezechiel 43.2; Zaharia 14.4; Matei 24.27). Ambele intră pe poartă (Ezechiel 43.4; 44.1 și versetele următoare; Psalm 24.7-10); ambele vin la Templu. „Deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți” (Maleahi 3.1; compară cu Marcu 11.11). Șehina și Mesia îi găsim uniți în Hagai 2.7: „toate națiunile vor veni la dorința tuturor națiunilor [și anume, la Mesia], și voi umple Casa aceasta cu glorie.”

„Acolo Eu sunt în mijlocul lor”

7. Legătura între șehina și Hristos aruncă lumină deosebită asupra textului din Matei 18.20, unde Domnul Isus spune: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” Acest loc din Scriptură a fost deseori pus de comentatori în legătură cu o afirmație din tradiția iudaică, pe care și Domnul a cunoscut-o bine. Această frază, care se bazează pe Maleahi 3.16, spune, că atunci când doi iudei veneau împreună și se preocupau cu Tora, atunci șehina este între ei. În același fel Domnul făgăduiește, că acolo unde cel mai mic număr de doi urmași sunt împreună, prezența divină, adică șehina, ar trebui să fie între ei. Așa cum noi mai întâi am pus norul în strânsă legătură cu Duhul Sfânt, tot așa facem acum în legătură cu Hristos. Vrem într-adevăr să ținem cu tărie la diferența între Persoana lui Dumnezeu și Persoana Duhului Sfânt, dar trebuie să luăm seama și la legătură, căci atunci când Domnul vorbește despre coborârea Duhului Sfânt, care urma să aibă loc, atunci El nu spune în Ioan 14.18 „El”, ci: „Nu vă voi lăsa orfani [Eu], Mă voi întoarce la voi”. Și cu această ocazie vorbește foarte clar despre venirea Duhului Sfânt. Pe cât este de adevărat că noi putem spune, că Biserica este umplută de slava Duhului Sfânt, tot așa de mult ea este umplută și cu slava lui Hristos. Așa cum spune Apocalipsa 21.11: „având slava lui Dumnezeu” (compară și cu versetul 23). Aceasta face ca strângerea laolaltă a Bisericii – acolo unde ea se adună cu adevărat în Numele lui Hristos – să fie ceva deosebit de minunat și de sfânt, dar care mult prea mult subapreciat. Pe locul, unde ea se adună, este – însă fără semne exterioare – prezentă șehina. Acest fapt este legat și de starea noastră spirituală, practică. Dacă ea este optimală, atunci se împlinește ce este spus în 1 Corinteni 14.25 despre străinul care vine la străngerile laolaltă: „va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că Dumnezeu este cu adevărat între voi.” Tot așa va fi în Împărăția de o mie de ani a păcii, când șehina va umple din nou Templul. Atunci păgânii vor exclama: „Numai la tine se află Dumnezeu” (Isaia 45.14). Dacă starea noastră spirituală ar fi optimală, atunci și între noi șehina se va face simțită așa fel, că ne va merge așa cum se spune în Faptele Apostolilor 4.31: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”, și atunci ni se va

întâmpla ceea ce citim în Ioan 20, unde Domnul înviat, glorificat apare în mijlocul ucenicilor adunați. Și ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul și mai târziu i-au zis lui Toma: „Noi am văzut pe Domnul”. Cât de mult a apărut Domnul acolo realmente în slava divină, ca șehina. El este Acela, care ca Creator suflă în ucenicii Săi o creație nouă, și El este Acela înaintea căruia Toma cade cu cuvintele: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (versetul 28), așa cum Ezechiel a căzut cu fața la pământ înaintea șehinei (Ezechiel 43.3c; 44.4c).

Masa Domnului

În 1 Corinteni 10.16-21 Pavel face o paralelă între sărbătoarea cinei și Biserică și jertfele de pace ale lui Israel (compară cu Levitic capitolele 3 și 7). În ambele cazuri este vorba de o masă a poporului lui Dumnezeu, care este serbată în legătură cu un anumit altar. În cadrul jertfei de pace era altarul arderii de tot din curtea din față a cortului întâlnirii, mai târziu a Templului. În cadrul Cinei este ceea ce Pavel numește Masa Domnului. Prin aceasta el nu se referă la masa propriu-zisă, ci locul spiritual unde Biserica serbează cina. Nu este Pavel cel care a introdus expresia „Masa Domnului”. Deja în Vechiul Testament altarul este prezentat sub acest nume. Pavel a spus de asemenea, că noi avem un altar, unde noi avem mesele noastre, exact așa cum Israel a făcut aceasta în cadrul jertfei de pace; el s-a referit la altar prin denumirea vechi-testamentală „Masa Domnului”. Într-un sens ceva mai larg decât aluzia la întreaga slujbă de adorare pare să fie și că Evrei 13.10 se referă la aceasta. Noi avem un altar la care nu au dreptul să mănânce cei care fac slujba la cort.

Unde se întâlnește deci expresia „Masa Domnului” în Vechiul Testament? Ea se întâlnește în total de patru ori. În primul rând numim Maleahi 1.7,12, unde este vorba de altarul arderii de tot din Templul lui Zorobabel. Este poporul însuși, care numește altarul cu acest nume și în același timp desconsideră masa. Dar nu aceasta este tema noastră aici. Celelalte două locuri le găsim în expunerile din Ezechiel: „Un altar din lemn, înalt de trei coți, lung de doi coți și lat de doi coți. Colțurile, temelia și pereții lui erau de lemn. Omul acela mi-a zis: »aceasta este masa care este înaintea Domnului!«” (Ezechiel 41.22). „Dar preoții, leviții, fiii lui Țadoc, care au păzit slujba Locașului Meu celui sfânt când se rățăceau copiii lui Israel de la Mine, aceia se vor apropia de Mine să-Mi slujească, și vor sta înaintea Mea ca să-Mi aducă grăsime și sânge, zice Domnul Dumnezeu. Ei vor intra în locașul Meu cel sfânt, se vor apropia de masa Mea, ca să-Mi slujească și vor fi în slujba Mea” (Ezechiel 44.15,16).

Primul altar numit stă evident în clădirea propriu-zisă a Templului și pare să fie corespondentul altarului pentru jertfa de tămâiere, pe care îl cunoaștem din cortul din pustie și din Templul lui Solomon. În ceea ce privește altarul al doilea, chestiunea este mai puțin clară. Unii consideră că și aici trebuie să fie vorba de altarul pentru jertfa de tămâiere, deoarece

- vorbirea aici este: „vor intra în Locașul meu” (Ezechiel 44.16) și
- altarul acesta a fost numit înainte Masa Domnului (Ezechiel 41.22). Însă Locul Sfânt are aici un înțeles mai larg decât complexul Templului – așa cum îl are în tot capitolul 44 din Ezechiel și dacă altarul jertfei de tămâiere este numit Masa

Domnului, atunci și altarul arderii de tot poate avea aceeași semnificație, ca și în Maleahi 1.

- Decisiv este faptul că în versetul 15 slujba preoților este precis delimitată ca o aducere de grăsime și sânge pentru Domnul. Și aceasta are loc exclusiv pe altarul arderii de tot.

Ajungem deci la realitatea ciudată, că atât altarul jertfei de tămâiere cât și altarul jertfei de ardere de tot este numit „Masa Domnului”. Exprimat mai exact: „masa, care stă înaintea Domnului”, și: „Masa Mea”, zice Domnul. Vrem acum să studiem mai îndeaproape altarul arderii de tot.

Altarul arderii de tot

Descrierea acestui altar (Ezechiel 43.13-17) este cam grea. Manuscrisele și traduceri vechi oferă comentatorilor probleme mari, ca de fapt întreg pasajul Ezechiel capitolele 40-48. Dacă se privesc diferitele imagini ale acestui altar, se văd dimensiuni diferite. Însă unele lucruri par totuși destul de clare, și înainte de toate acestea sunt lucrurile legate de dimensiunile gigantice ale acestui altar: aproximativ (în funcție de diversele interpretări) zece metri și jumătate în lungime și în lățime și aproximativ șase metri înălțime. Comparat cu acesta, altarul pentru jertfa de ardere de tot din cortul întâlnirii era mic – 2,25 x 2,25 x 1,35 m – (Exod 27.1). Altarul pentru jertfa de ardere de tot din Templul lui Solomon era mult mai mare – 9 x 9 x 4,5 m – (2 Cronici 4.1), dar nu atât de mare ca în Ezechiel 43. Ultimul consta de jos în sus dintr-o temelie (versetul 13), un pervaz mare și unul mic (versetele 14.17) și o vatră (versetul 15) – în orice caz acesta este sensul cuvintelor *Harel* și *Ariel*, redat prin „muntele lui Dumnezeu/Înima lui Dumnezeu”. Acestea patru sunt una peste alta ca adâncitură, în direcția în sus ele devin tot mai scurte și mai înguste. Prin aceasta se poate merge de jur împrejur pe diferite etaje. Sunt de asemenea scurgeri, pentru scurgerea sângelui. Acest altar al arderii de tot este sfințit în timp de șapte zile; în prima zi se aducea un vițel ca jertfă pentru păcat și în restul zilelor se aducea un țap pentru jertfa pentru păcat și un vițel și un berbec pentru jertfa de ardere de tot (Ezechiel 43.18-27). După aceea altarul putea fi folosit pentru tot felul de jertfe:

- Jertfa zilnică de ardere de tot, care se aducea pe altarul jertfei de ardere de tot, ca în cortul din pustie și în Templul lui Solomon, un miel de un an, însă numai dimineața (Ezechiel 46.13-15);
- O jertfă de ardere de tot suplimentară, adusă zilnic, din șapte viței și șapte berbeci plus jertfa pentru păcat, în prima zi un vițel pentru domnitor și pentru tot poporul, după aceea în fiecare zi se va aduce un țap, pe parcursul celor șapte zile ale sărbătorii azimelor (Ezechiel 45.21-24);
- Tot așa se va aduce suplimentar o jertfă de ardere de tot și o jertfă pentru păcat în timpul celor șapte zile ale sărbătorii corturilor (Ezechiel 45.25);
- Jertfa specială de ardere de tot și de pace a domnitorului în ziua de sabat (Ezechiel 46.2,4);
- Jertfe de ardere de tot și jertfe de pace (sau: mulțumire) de bună voie aduse spontan de domnitor sau de popor pentru Domnul (Ezechiel 43.27; 44.11; 46.12; 46.24).

- Jertfe pentru păcat pentru preotul care s-a întinat (Ezechiel 44.27).

Altar și Cina

Desigur jertfele din Vechiul Testament nu puteau îndepărta nici un păcat (Evrei 10.4). Singura lor valoare consta în aceea că ele *arătau dinainte* spre lucrarea lui Hristos la cruce. În același fel nu poate fi nici o problemă, că în timpul Împărăției păcii de o mie de ani vor trebui aduse iarăși jertfe, care atunci *vor arăta în urmă* spre lucrarea lui Hristos. Exclusiv în timpul Bisericii (Adunării) nu se aduc jertfe de sânge, deoarece slujba ei de închinare este de natură spirituală. Jertfele ei de tăiere constau din rodul buzelor (Evrei 13.15; compară cu Osea 14.2). Deci și Biserica (Adunarea) cunoaște în același timp o privire în urmă vizibilă și palpabilă (chiar dacă nu este cu sânge) spre lucrarea lui Hristos – Cina. Aceasta are importanță mare, căci noi vedem, că Pavel în 1 Corinteni 10 face o legătură clară între altarul arderii de tot din Vechiul Testament și Masa Domnului în Noul Testament. Această legătură devine și mai profundă dacă ne gândim încă o dată în urmă la dimensiunile uriașe ale altarului. Este ca și cum Dumnezeu ar vrea prin acest altar uriaș în timpul Împărăției păcii de o mie de ani să ridice un monument care impresionează, ca aducere aminte de lucrarea lui Hristos. Noi nu cunoaștem înălțimea zidurilor din jurul curții interioare, cunoaștem însă dimensiunile zidului exterior – 3,2 m – (Ezechiel 40.5). Dar noi ne putem imagina cum arată altarul privit din depărtare, care se înalță peste ziduri, cu preoții, care acolo sus își fac lucrarea la marginea vetrei. Din depărtare se vor vedea și cele patru coarne de la colțurile vetrei (Ezechiel 43.15). Aceste coarne arată spre marginile pământului și mărturisesc despre mulțimea nenumărată a oamenilor care au fost curățiți pentru veșnicie prin sângele lui Hristos și au voie să se apropie de Dumnezeu. Acest aspect al aducerii aminte – altarul ca monument central pentru întreg pământul – este exprimat în faptul că altarul jertfei arderii de tot va trebui probabil plasat exact în mijlocul complexului de formă pătrată al Templului, care la rândul lui probabil va fi în centrul teritoriului sfânt de 25.000 x 25.000 de coți (Ezechiel 48.20 și versetele următoare).

Acest important aspect de aducere aminte stă pe prim plan și la Cină, însă uneori este văzut acolo unilateral. Dacă Domnul spune: „Să faceți aceasta în amintirea Mea”, atunci aceasta înseamnă nu numai: „Faceți aceasta, ca să vă gândiți de Mine”, sau: „să vă amintiți de Mine”. Acesta este aspectul individual sau subiectiv. Dar este și o aducere aminte colectivă și obiectivă. Și în acest sens cuvântul înseamnă același lucru cu „monument”. Cina are pe lângă o aducere aminte personală de suferințele și moartea Domnului și semnificația unei jertfe de aducere aminte (compară cu Levitic 24.7; Psalm 38.1; 70.1). Cina nu este o repetare a jertfei lui Hristos, așa cum învață biserica romană, ci o readucere în amintire, o gândire în urmă. Tot așa este și Paștele (Exod 13.9) o gândire în urmă, prin care ieșirea din Egipt este readusă în amintire cu semne; așa sunt de exemplu ierburile amare, care amintesc de suferința îndurată și eliberarea din această suferință.

Așa cum Dumnezeu va ridica cândva acest altar uriaș pentru jertfa de ardere de tot și legat de ea slujba de închinare, ca masă de aducere aminte de lucrarea lui Hristos, tot așa face El astăzi cu Cina, pretutindeni unde credincioșii serbează Cina în mod potrivit Scripturii la Masa Domnului. Altarul nostru este un semn instituit, vizibil, spre amintirea morții lui Hristos, un monument în amintirea Lui. De aceea Pavel interpretează expresia „în amintirea Mea” astfel:

„pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11.26). A mânca și a bea în amintirea Sa este o readucere în amintire a morții Sale și prin caracterul vizibil al acesteia este o mărturie publică dată tuturor creaturilor. Este remarcabil și totodată măreț că această masă de aducere aminte de Domnul mort este serbată în prezența Domnului înviat și glorificat. Tot așa va fi și în Împărăția păcii. În timp ce gloria Domnului înviat și glorificat va umple Templul, în curtea din față stă monumentul suferinței și morții Sale. Preoții aduc acolo jertfele care vorbesc despre moartea Domnului, în timp ce Domnul viu luminează locul cu slava Sa. Tot așa este și în slujba de adorare: șehina prezentă în mijlocul adunării credincioșilor, la care ea într-un anumit sens la fiecare sărbătoare a cinei ridică un monument despre moartea lui Hristos. Dumnezeu acordă valoare mare acestui monument. El Însuși este Cel care atât astăzi cât și în curând în Împărăția păcii va instaura o aducere aminte de minunile Sale făcute în Hristos, așa cum putem citi aceasta în Psalmul 111.4. Ce loc minunat este deja astăzi slujba de adorare adusă de Biserică. În fiecare duminică dimineața în mii de locuri pe întreg pământul este privit monumentul impresionabil despre suferințele și moartea Mântuitorului nostru, în timp ce în același moment șehina divină a Sa umple invizibil locul în toată gloria ei. Pe întreg pământul nu se găsește un loc mai minunat.

Altarul tămâierii

În articolul anterior am văzut că Masa Domnului în 1 Corinteni 10.16-21 coincide cu altarul din Vechiul Testament. În Ezechiel se găsește de două ori această expresie. Atât în capitolul 41.22 cât și în capitolul 44.16. În acest al doilea pasaj este foarte probabil vorba de Altarul jertfei de ardere de tot, care este descris în capitolul 43.13-17. Ne ocupăm acum de primul altar. În capitolul 41.22 citim: „Altarul era din lemn, înalt de trei coți și lungimea lui de doi coți; și coarnele lui și lungimea lui și pereții lui erau din lemn. Și mi-a zis: »Acesta este masa care este înaintea Domnului.«” Acest altar pare să coincidă cu altarul jertfei de tămâiere, pe care îl cunoaștem din cortul din pustie și din Templul lui Solomon. În orice caz, el stă foarte clar în centrul clădirii propriu-zise a Templului, cu toate că niciunde nu se amintește nici măcar un cuvânt, că el stă în Locul Sfânt sau în Locul Preasfânt. Și singurul altar, care dintotdeauna stă în centru Templului, este altarul pentru jertfa de tămâiere. El este mult mai mare decât altarul din cortul întâlnirii; el era 90 cm înalt și 45 cm lung și lat. Acest altar este 1,60 m înalt și 1,06 m lung și (conform Septuaginta) 1,06 m lat. Pentru altarul jertfei de tămâiere din Templul lui Solomon nu sunt date dimensiuni (1 Împărați 6.20; 7.48). În ceea ce privește restul, altarul este o mare enigmă pentru noi:

- Cum poate un altar din lemn să servească ca altar pentru jertfa de tămâiere? Altarele pentru jertfa de tămâiere de odinioară erau acoperite (placate) cu aur. O masă de lemn, pe care sunt cărbuni aprinși, ar arde respectiv s-ar carboniza. De aceea trebuie să presupunem că acest altar nou va fi placat cu aur. Dar nici aceasta nu este amintit aici. În orice caz este foarte ciudat, că niciunde în Ezechiel capitolele 40-48 nu se vorbește despre aur. Este ca și cum acest simbol al gloriei divine a devenit de prisos, acolo unde șehina în El, Persoana lui Mesia Însuși, umple această casă cu slava Sa (Hagai 2.8-9).

- De ce nu auzim absolut nimic despre alte lucruri din Templu? Că Chivotul legământului nu este acolo, aceasta este de înțeles. El s-a pierdut pentru totdeauna și nu mai poate fi readus înapoi (compară cu Ieremia 3.16). Dar de ce nu auzim despre un sfeșnic sau despre o masă pentru pâinile de punere înaintea? În Templul lui Solomon stăteau cel puțin zece sfeșnice și zece mese (2 Cronici 4.7 și versetele următoare). Dar Templul lui Ezechiel este complet gol, în afară de acest altar mic de lemn. S-a transferat cumva ceva din însemnătatea Mesei pentru punerea înaintea a pâinilor asupra acestui altar? Și de aceea el este numit masa care este înaintea Domnului? Sau este numit „o masă”, deoarece el, ca și altarul pentru jertfa de ardere de tot, este un loc unde se servește masa? Și dacă da, atunci despre ce mâncare este vorba?
- De ce nu auzim absolut nimic despre scopul acestui altar? De ce nu auzim nimic despre vreo slujbă, pe care preotul trebuie s-o facă în sala Templului? În Ezechiel 40-48 sala Templului nu numai este aproape goală, ci se pare că nimic nu are loc în ea. Lucrurile, pe care preoții le au de făcut, stau toate în legătură cu altarul pentru jertfa de ardere de tot, aflat în curtea din față. Singura excepție pare să fie în capitolul 44.17: „... slujba în porțile curții interioare și în casă”. Însă textual aici se spune: „în spre casă”. Nicidecum aceasta nu este o dovadă, că preoții vor intra în casă. La intrarea în casă sunt uși în două canaturi care se rotesc (capitolul 41.23 și versetele următoare), care fac o impresie îmbietoare, fără ca preoții să se folosească de invitație. Aceasta este scos în relief prin faptul că preotul Ezechiel în viziunea sa are voie să meargă în partea dinapoi a curții din față, dar nu în sala Templului (compară capitolele 40.28,48; 41.1,3).

O familie cerească

Gândim că este un răspuns la această întrebare. Un răspuns cu o importanță extraordinară pentru slujba noastră de adorare. Faptul că altarul este din lemn, înseamnă de fapt că el nu este destinat pentru jertfe de foc, jertfe de tăiere sau pentru lucrarea de tămâiere, ci pentru serbarea unei mese. Dar atunci, cine sunt cei care iau parte la masă? Cine intră prin ușile rotitoare? Există o altă familie din fiii lui Țadoc, care intră acolo?

Ca să înțelegem aceasta trebuie să ne gândim că atunci când israelitul de rând din Vechiul Testament se apropia de Dumnezeu, aceasta era exclusiv în legătură cu altarul pentru jertfa de ardere de tot. Preoții, fiii lui Aaron, erau obligați să le ajute la slujbă. Dar în același timp Aaron și fiii lui sunt o imagine despre familia preoțească cerească. Și ca atare slujba lor și apropierea lor de Dumnezeu stau în legătură cu altarul jertfei de tămâiere, de care nici un israelit nu se putea apropia. În Vechiul Testament nu era încă această familie preoțească cerească, dar în timpul Împărăției păcii lucrurile sunt altfel. Fiii lui Țadoc vor trebui atunci să fie și singuri reprezentanți ai poporului pământesc, așa că slujba lor este legată exclusiv cu altarul pentru jertfa de ardere de tot situat în partea interioară a curții din față. Misiunea, pe care ei o aveau – în cadrul Templului -, va fi atunci exercitată prin familia cerească, Biserica, despre care ei erau numai o imagine.

Ușile cu două canaturi rotitoare, îmbietoare, și altarul de lemn din marea sală a Templului, unde nu are voie să intre nici un preot și nici un israelit, par să formeze o mărturie pentru Israel, că în Împărăția păcii va fi o familie, care va fi mult mai apropiată de Dumnezeu și va exercita o slujbă mult mai măreață decât poporul pământesc și acești preoți pământești. Familia constă din adevăratul Aaron și fiii Lui (compară cu Evrei 2.10; 3.6,14; 10.21), preoția sfântă a legământului nou (1 Petru 2.5; Apocalipsa 1.6; 20.6). Desigur noi nu considerăm că această Biserică cerească, glorificată, va sluji efectiv lui Dumnezeu în Templul de pe pământ și va trebui să serbeze o masă. Este vorba de faptul, că în Templul pământesc va fi o mărturie în timpul Împărăției păcii, care arată spre familia cerească, care stă la masă cu Dumnezeu în Sfânta Sfințelor cerească (cu privire la gândul referitor la o masă cerească compară și cu Luca 12.37; 22.29 și versetele următoare; Apocalipsa 19.9). În afară de aceasta am văzut deja că pentru Templul lui Ezechiel nu este dată nici o dimensiune pentru înălțime. Templul pare să fie deschis la partea superioară, ca și cum el ar sta în legătură directă cu cerul.

Privilegiul să stai la masă cu Dumnezeu, aceasta înseamnă să ai părtășie în Locul Preasfânt ceresc, pentru noi nu este o chestiune de viitor, ci este ceva de care noi avem parte deja acum. Mulți creștini se dau mulțumiți, că păcatele lor sunt iertate și că ei ca oameni pe pământ au parte de favoarea lui Dumnezeu. În privința aceasta ei nu merg mai departe de cunoașterea și privilegiul poporului pământesc Israel în legătură cu altarul pentru jertfa arderii de tot. Însă pentru noi acest altar este important. El este în concordanță cu Masa Domnului, unde noi sărbătorim Cina spre vestirea morții Domnului. Însă noi avem privilegiul nespus de mare ca de la acest altar să intrăm în Împărăția cerească (Evrei 10.19-22), unde noi avem a face cu binecuvântări spirituale cerești și privilegii în legătură cu Domnul înviat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Slujba noastră este adorarea adusă pe locul ceresc, sublim, acolo unde locuiește șehina. Când noi ne strângem în Numele Domnului, El împlinește făgăduința Sa și lasă șehina să locuiască aici pe pământ în mijlocul nostru. Însă mult mai mare este privilegiul că noi intrăm în duhul în Sfânta Sfințelor cerească (compară cu Ezechiel 43.5), pe locul unde șehina este acasă, acolo unde noi avem voie să fim liberi în prezența ei, dar unde putem practica părtășie cu Dumnezeu în cunoașterea și savurarea binecuvântărilor noastre cerești.

Și pentru această slujbă în cele din urmă moartea lui Hristos este baza. De aceea în cadrul cortului întâlnirii citim că o dată pe an, în marea zi a ispășirii, pe coarnele altarului tămâierii trebuia făcută ispășire cu sângele jertfei pentru păcat (compară cu Exod 30.10; Levitic 16.18, dacă și aici este vorba de altarul pentru jertfa de tămâiere). Toate binecuvântările noastre și privilegiile se bazează pe lucrarea lui Hristos, și de aceea noi putem spune, că Masa Domnului, așa cum noi o cunoaștem și unde noi vestim moartea Domnului, vorbește atât despre masa din Ezechiel 44.16 cât și despre masa din Ezechiel 41.22. Prima masă este altarul pentru jertfa arderii de tot, care ne amintește că toate păcatele noastre au fost veșnic înlăturate și că noi am fost făcuți plăcuți în Hristos. Masa a doua este altarul din Locul Preasfânt, care ne amintește că noi suntem un popor ceresc, al cărui loc este acolo unde locuiește șehina și că el este făcut una cu Hristos glorificat în cer și care acolo cunoaște privilegiile lui propriu-zise. Simbolic vedem aceasta în Luca 9.34 pe muntele transfigurării. „A venit un nor (șehina) și i-a umbrit (așa cum șehina a făcut aceasta cu cortul întâlnirii); și s-au temut când ei au intrat în nor.” Primul „i” sunt ucenicii, însă pot fi diferite păreri cu privire la cine sunt acei „ei” din ultima parte a frazei. Noi credem că este vorba – alături de Hristos – de Moise și de Ilie

(model al credincioșilor glorificați, cerești). Însă în orice caz aici vedem ceva cu totul neobișnuit, care niciodată nu a avut loc. Oameni, credincioși, dar și creaturi intră în șehina. Aceasta va fi un privilegiu de neimaginat chiar și pentru preoții din Împărăția păcii. Tocmai pentru faptul că toată casa a fost umplută cu șehina, lor le este interzis accesul în ea. Dar este o altă familie, una cerească, care are privilegiul nu numai literalmente direct într-o măsură deplină, ci deja acum la Masa Domnului în duhul să intre în șehina în Locul Preasfânt – în norul, unde în gloria măreață se aude glasul Tatălui, în buna plăcere pe care El o rostește cu privire la Fiul Său (2 Petru 1.17) și unde familia cerească are parte împreună cu El în chip desăvârșit și până în veșnicie de buna plăcere.

Căpetenia

Una din caracteristicile cele mai remarcabile în Ezechiel 44-48 este menționarea frecventă a Căpeteniei. Titlul „căpetenie” este folosit în Ezechiel și pentru Mesia. „Robul meu David trebuie să fie căpetenie în mijlocul vostru” (Ezechiel 34.24) și „David, robul Meu, va fi căpetenia lor pentru totdeauna” Ezechiel 37.25). În același timp Mesia este numit „Împărat” (Ezechiel 37.24) și aceasta nu este așa în cadrul căpeteniei din Ezechiel 44-48. Însă aceasta nu este totul. Dacă căpetenia este prezentată ca model căpeteniilor de demult (împărații lui Israel) (Ezechiel 45.7,8), atunci ea însăși trebuie să fie de rang împărătesc. Cu toate că textul nu spune aceasta, din cauza aceasta nu poate fi altfel, decât că această Căpetenie viitoare este un urmaș din neamul lui David. Așa cum preoții din Împărăția păcii trebuie să fie categoric fii ai lui Țadoc (Ezechiel 40.46; 43.19; 45.15; 8.11) – confirmați de David și Solomon în funcția lor (2 Samuel 8.17; 1 Împărați 2.35; 1 Cronici 16.39; 24.3-5; 29.22 și versetele următoare), căpetenia nu poate fi nimeni altcineva decât un fiu al lui David. El este împlinirea despre care vorbește Ieremia 30.21, unde în contextul restabilirii viitoare a lui Israel citim: „Căpetenia lui va fi din el și conducătorul lui va ieși din mijlocul lui; și-l voi apropia și el se va apropia de Mine.”

Pentru același timp trebuie să fie de asemenea clar că prin conducător nu poate fi înțeles Mesia Fiul cel mare al lui David. În primul rând căpetenia trebuie să aducă pentru sine și pentru tot poporul țării un vițel ca jertfă pentru păcat (Ezechiel 45.21,22). Desigur este de neimaginat că Domnul Isus ar trebui să aducă pentru Sine Însuși jertfă pentru păcat. În al doilea rând se vorbește despre fiii căpeteniei (Ezechiel 46.16). Și nici aceasta nu se potrivește pentru Domnul Isus. În afară de aceasta acești fii dovedesc că, căpetenia este una pământescă și muritoare. Aceasta rezultă și din faptul că el domnește peste propriile lui domenii princiare (Ezechiel 45.7 și versetele următoare; 48.21) și că el are propria gardă - cel puțin așa interpretează unii capitolul 48.18 – și că el primește tot felul de prescripții (Ezechiel 45.9-12; 46.16-18) și că el face servicii de jertfă în Templu (vezi în continuare). Apoi mai este ceva, din care devine clar că el nu poate fi Mesia. Despre Mesia citim că El trebuie să fie Preot pe scaunul Său de domnie (Zaharia 6.13), da, că El este preot după rânduiala lui Melhisedec (Psalm 110.4; Evrei 5.6,10; 6.20). Dar căpetenia categoric nu este preot. Chiar dacă el aduce jertfe în ziua de sabbat sau la lună nouă, el poate numai să intre până la pridvorul porții din afară și să stea lângă ușorul porții. Dar el nu poate merge mai departe de prag. El stă, ca să zicem așa, la marginea interioară a curții din afară, dar aceasta este totodată granița. Jertfele

lui sunt preluate de preoți, care le pregătesc în continuare în curtea dinlăuntru (Ezechiel 46.2; compară și cu versetul 12).

Căpetenia amintește clar de împărății lui Iuda, care uneori jertfeau în locul poporului întreg și prin aceasta ei înșiși făceau o oarecare slujbă la altar (compară cu 1 Împărați 8.22; 62-64). Această slujbă a devenit după aceea adevărata slujbă preoțească. În același timp alături de împărat stă totdeauna un mare preot, și în mod ciudat el lipsește în Ezechiel capitolele 40-48. În capitolul 45.18-20 auzim numai despre preot, care face serviciul de jertfă (după căpetenie?). Aici poate fi vorba de marele preot, dar poate fi vorba și de slujba marelui preot, fără să fie vorba de un mare preot. Aceasta scoate mai mult în evidență chemarea deosebită a căpeteniei de a se comporta ca un conducător și reprezentat al întregului popor în slujba de închinare. În mod deosebit la Paști, când căpetenia aduce jertfa pentru păcat pentru sine și pentru popor (Ezechiel 45.21), slujba lui amintește în mod deosebit de slujba marelui preot de odinioară (Levitic 16). Căpetenia categoric nu este un mare preot, dar pe de altă parte marele preot lipsește și slujba căpeteniei amintește uneori foarte mult de slujba marelui preot de odinioară.

Conducătorul slujbei de închinare

Desigur căpetenia are și misiuni împărătești, dar singura indicație practică pentru acestea este cea din capitolul 45.9, care spune cam în felul următor: „Căpetenia să nu facă așa cum au făcut căpeteniile de odinioară ale lui Israel. Să nu practice violența și opresiunea și coruperea și să practice judecata și dreptatea.” În rest toate misiunile, pe care profetul le enumeră pentru căpetenie, corespund domeniului slujbei închinării. Pentru aceasta căpetenia primește și o jertfă specială, darul ridicat (Ezechiel 45.13-16), nu pentru întreținerea lui proprie, ci ca material, ca să poată aduce jertfele de sărbătoare prescrise.

Ce înseamnă deci această căpetenie pentru noi ca model? Am văzut că Templul este locul unde are loc serviciul de închinare pentru poporul lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 3.21; 1 Petru 2.5; Evrei 3.1-6; 10.19-21; 13.15), și că străngerile laolaltă ale Bisericii – deci slujba jertfelor și slujba de închinare – sunt în Templu. Deci dacă căpetenia este conducătorul și reprezentantul poporului în slujba de închinare, atunci cu siguranță putem vedea în el o referire la Hristos. Pe de o parte Mesia din Ezechiel arată tipologic spre Domnul, așa cum Îl cunoaștem noi, la dreapta lui Dumnezeu în cer. Pe de altă parte căpetenia este o imagine despre Duhul lui Hristos, care preia conducerea în credincioși în slujba de închinare. Spre comparare ne putem gândi la Iosua, care de asemenea este o imagine a Duhului lui Hristos în credincioși. Însă atunci ca Acela care îi introduce în binecuvântările țării făgăduite. O paralelă mult mai clară găsim în David și Solomon, care în persoană sunt atât modele ale lui Mesia, dar în stilul de viață practică al lor și ca reprezentanță ai poporului lui Dumnezeu sunt primordial modele ale Duhului lui Hristos în credincioși. Important este și comparația cu Evrei 8.2, unde Hristos este numit Slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort. Desigur El este aceasta ca Mare Preot (versetul 1), ceea ce căpetenia categoric nu este, dar pe noi ne interesează aspectul, că toți credincioșii sunt numiți în realitate slujitori ai Locului Preasfânt, dar în epistola către Evrei numai Hristos singur este numit așa, deoarece El este Conducătorul și Reprezentantul poporului lui Dumnezeu și toți credincioșii sunt văzuți exclusiv în El. De

aceea credincioșii în epistola către Evrei nu sunt numiți preoți, dar ei sunt văzuți în Marele Preot peste casa preoțească a lui Dumnezeu (Evrei 10.22). Rezumând vedem cum Hristos este prezentat în mulțimea imaginilor în Templul lui Ezechiel și prin aceasta și în slujba noastră de închinare:

- Șehina este o imagine despre Hristos în gloria Sa divină, care Se apropie de noi la slujba de închinare (adorare), și de care noi ne apropiem în Locul Preasfânt.
- Mesia, care vine direct la Templul Său (Maleahi 3.1) este Hristos Însuși în Persoană. Însă atunci accentul se va pune mai mult pe El ca Omul înviat și glorificat, pe Fiul lui David, Împăratul poporului Său. Hristos, care este prezent personal în mijlocul Bisericii Sale, este acolo în gloria deplină a Persoanei Sale, atât în ceea ce privește dumnezeirea Lui cât și natura Sa umană (compară cu Hagai 2.8-10).
- Căpetenia este o imagine a Duhului lui Hristos, care preia conducerea în noi în Biserică (Efeseni 3.21) în slujba de închinare ca Reprezentant al Bisericii Sale. El este Cel care în mijlocul ei intonează cântarea de laudă, ca și cum El ar fi singurul care cântă. Cântatul nostru este inclus în El (Evrei 2.12). Și prin El noi aducem lui Dumnezeu jertfele noastre de tăiere (Evrei 13.15; 1 Petru 2.5).
- Omul din aramă, care conduce pe Ezechiel în Templul nou (Ezechiel 40.3) ne arată o imagine despre Duhul lui Hristos, care ne învață prin Cuvântul Său cu privire la felul cum Locul Preasfânt ceresc și slujba noastră de închinare stau în legătură cu acesta și ne ajută în această slujbă (compară cu Ezechiel 43.6, vezi și legătura dintre acest om, care conduce pe profet, și Duhul din versetul 5).

Timpurile de sărbătoare

Se merită osteneala să cercetăm ce scrie Ezechiel despre slujba de închinare în Împărăția păcii mesianică și să încercăm să transpunem aceasta la slujba noastră de închinare. Să privim mai întâi sărbătorile lui Israel. În cartea Levitic 23 găsim șapte sărbători: Paștele, sărbătoarea azimelor, sărbătoarea celor dintâi roade, sărbătoarea săptămânilor, sărbătoarea trâmbițelor, marea zi a ispășirii și sărbătoarea corturilor. Însă în Ezechiel 45 sărbătoarea celor dintâi roade și sărbătoarea săptămânilor (care tipologic este sărbătoare creștină), au dispărut complet. Urmează:

- un fel nou al marii zile a ispășirii și prima zi a celei dintâi luni, nu pentru popor, ci exclusiv pentru curățirea Locașului sfânt prin preoți (Ezechiel 45.18 și verstele următoare; Levitic 16.8);
- o aducere aminte în a șaptea zi a lunii (Ezechiel 45.20); dar s-ar putea ca Septuaginta să exprime aici și: luna a șaptea, prima din luni (vezi punctul e);
- Paștele în ziua a paisprezecea a primei luni (Ezechiel 45.21 și versetele următoare). Mielul pascal nu este numit, este însă numită jertfa pentru păcat, pe care căpetenia o aduce pentru sine și pentru popor.

- Sărbătoarea azimelor din ziua a cincisprezecea și până în ziua a douăzeci și una a primei luni. Sărbătorită în fiecare zi cu jertfe mari de ardere de tot și de pace, aduse prin căpetenie (Ezechiel 45.23 și următoarele).
- A doua zi mare a împăcării la începutul celei de-a doua jumătăți a anului (dacă interpretarea Septuagintei în versetul 20 este corectă; vezi punctul b). Aceasta este ziua în care odinioară au răsunat trâmbițele (Levitic 23.24).
- Sărbătoarea corturilor din a cincisprezecea zi a lunii a șaptea și până în ziua a douăzeci și una a lunii. Fiecare zi a fost serbată cu jertfe de ardere de tot și jertfe de pace prin căpetenie (Ezechiel 45.25). Această sărbătoare este numită simplu „sărbătoare”, exact așa ca de exemplu în 2 Cronici 5.3; 7.8 și versetele următoare.

De aceasta trebuie să se țină seama pentru simetria lunii întâi și a lunii a șaptea. O zi a împăcării la început, o sărbătoare din ziua a cincisprezecea și până în ziua a douăzeci și una.

Căpetenia stă în centru și în timpul zilelor de sărbătoare ca conducător și reprezentant al poporului, și aceasta în adevăratul sens al cuvântului. Căpetenia trebuie, când ei (închinătorii) intră, să meargă în mijlocul lor, și când ei ies, atunci el trebuie să iasă împreună cu ei (Ezechiel 46.10). Mult mai concret se vede aceasta în ziua de sabat și în ziua de lună nouă (prima zi din fiecare lună). În aceste zile se deschide poarta lăuntrică, care oferă priveliște spre altarul arderii de tot și spre sala Templului. Și prin această poartă sunt aduse în curtea dinăuntru animalele de jertfă, care apoi sunt pregătite prin preoți ca jertfe de ardere și jertfe de pace (Ezechiel 46.1 și versetele următoare, compară și versetul 12 referitor la jertfele de bunăvoie din timpul săptămânii). Dar ceea ce ne interesează pe noi acum este: în zilele acestea vine mai întâi căpetenia ca să se închine pe pragul porții și să adore pe Domnul, și după aceea vine poporul, ca să se închine Domnului direct înaintea acestei porți (compară cu Ezechiel 46.2 și versetele următoare). Căpetenia se închină realmente înainte să se închine poporul. Totodată el este diferit de popor și mai presus de popor. Aceasta rezultă din mâncarea lui din jertfa de pace în curtea dinainte a porții orientată spre răsărit. Prin această poartă a intrat șehina la început în Templu (Ezechiel 43.4), și de aceea poarta trebuie să fie tot timpul închisă în partea din afară. Numai căpetenia putea să intre din partea interioară a curții din față și aceasta singur, ca să mănânce jertfa de pace (Ezechiel 44.1-3). Aceasta este foarte ciudat, deoarece în mod normal jertfa de pace este o masă specifică a părtășiei, care poate fi mâncată împreună cu alții. Dar nu arată aceste prescripții că de fapt la savurarea jertfelor este un element, pe care numai Duhul lui Hristos poate să-l evalueze pe deplin și acesta stă în legătură cu șehina, cu gloria deplină a lui Dumnezeu? Duhul ne călăuzește în închinarea adusă de noi și ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu, dar în același timp înțelegerea Lui și savurarea a ceea ce El lucrează în noi sunt mult mai presus de înțelegerea și savurarea noastră.

O întrunire sfântă

Levitic 23 ne arată că la fiecare sărbătoare caracteristica principală este, că în zilele respective trebuia să aibă loc o întrunire sfântă. Aceasta spune ceva și despre caracterul adorării aduse de noi (vezi și Deuteronom 16.16 și versetele următoare). În strângerile noastre laolaltă sfinte trebuie să se exprime ceva din toate aceste sărbători:

- Locul de plecare este permanent un Locaș sfânt curățit; aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu poate cânta: „Cu conștiința curată și eliberată putem sta la Masa Ta” (compară și cu Ezechiel 44.25-27).
- În centru la slujba de închinare stă Masa Domnului, care redă nu numai o paralelă cu jertfa de pace, ci și cu Paștele, ca amintire de mântuirea noastră prin moartea Mielului pascal. Nu degeaba sunt pâinea pascală și paharul pascal, pe care Domnul le-a folosit la instaurarea Cinei.
- Slujba închinării stă la rândul ei central în toată viața creștinului credincios. Pentru aceasta este valabil: Și Paștele nostru Hristos, a fost jertfit. De aceea să ținem sărbătoarea cu azimele curăției și adevărului (1 Corinteni 5.7,8).
- Sărbătoarea corturilor este sărbătoarea străngerii la sfârșitul anului (Exod 23.16; 34.22), sărbătoarea Împărăției păcii (Zaharia 14.16), sărbătoarea despre „plinătatea timpurilor” (Efeseni 1.10). Dar toate, care vor deveni atunci vizibile, au fost revelate deja pentru credincios, peste care a venit sfârșitul timpurilor (1 Corinteni 10.11). Partea cerească, pe care sfinții glorificați trebuie s-o savureze în curând în Împărăția păcii, este în ceea ce privește caracterul ei deja acum partea lor și este exprimată în străngerile lor laolaltă sfinte. Curând începe plinătatea timpurilor, dar noi cunoaștem deja acum taina voii lui Dumnezeu și „planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale” și „bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni 1.9,11,18).

„Duhul făgăduinței”, care este „arvuna moștenirii noastre”, lucrează deja acum în mijlocul credincioșilor tot ce este „spre lauda slavei Sale” (Efeseni 1.13,14). Acesta este Duhul lui Hristos, care ne este prezentat în căpetenia, marele Conducător al slujbei de închinare a unui popor născut din nou în Împărăția mesianică.

Însă mult mai minunată și mai sublimă este slujba adorării, pe care noi avem dreptul s-o cunoaștem deja acum; Căpetenia, care călăuzește slujba noastră de adorare, este mult mai minunată; mult mai minunat este Locul preasfânt, în care noi avem intrare liberă – o intrare liberă pe care căpetenia însăși și fiii lui Țadoc înșiși au avut voie s-o savureze în Locul preasfânt pământesc, și mult mai minunate sunt sărbătorile pe care noi avem voie să le serbăm la slujba noastră de închinare. Facă Domnul, ca acestea să fie și o realitate practică.

Nota redacției

Redacția mesagerul-creștin este răspunzătoare pentru publicarea articolului de mai sus. Aceasta nu înseamnă că neapărat ea este de acord cu toate celelalte gânduri ale autorului publicate (desigur cu excepția articolelor publicate de redacție) și dorește să atragă atenția, să se țină seama de toate gândurile și practicile autorului, pe care el le face cunoscut în alte locuri. „Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).